

Quaranta anys de Parador

El passat 28 d'abril va fer quaranta anys que va entrar en servei el Parador de Tortosa. Hotel de 4 estrelles amb 72 habitacions, ubicat al castell de la Suda, és un dels equipaments més importants de la ciutat, tot i que ha quedat ja obsolet. L'any 2008 se'n va aprovar una remodelació integral amb una inversió d'11 milions d'euros que la crisi va paraitzar. Ara es parla d'una actuació immediata i d'una despesa de 3 milions.

Josép Bayarri Raga

Fou a principis dels 60 que es plantejà la possibilitat de construir un parador de turisme. Era ministre del ram Manuel Fraga Iribarne. A Fraga, li agradava participar directament en l'elecció de les ubicacions dels paradors i l'abril del 1964 va visitar el castell de la Suda. Era diumenge a mitja tarda i, en passar per la placeta de l'Olivera, s'ensopegà amb el canonge Ramon Vázquez Díaz (gallec com ell) que sortia dels oficis canònics. Jo vaig viure l'anècdota del canonge dient-li, davant la sorpresa de tothom, "Manolito, ¿qué haces por aquí?" i ell responent-li amb sorna: "Don Ramon, que soy ministro". El ministre quedà encantat del paratge i assegurà davant altres propostes d'ubicació: "El parador ira aquí". Les circumstàncies, però, van

fer que el procés s'alentís malgrat que el projecte del parador, de l'arquitecte Ignacio Garate, havia sigut encarregat el 1970.

Aquell mateix any es discutia on s'ubicaria la Refineria de Catalunya i el complex petroquímic adjacent. Les Terres de l'Ebre optaven a acollir la que seria la inversió més important d'aquells anys. El desembre del 1971, el govern va apostar per Tarragona, la qual va passar, en pocs anys, de 40.000 habitants a 100.000. La reacció de frustració fou molt gran i l'endemà més d'un miler de persones va concentrar-se a la plaça de l'Ajuntament per protestar per la marginació del territori. Aleshores hi havia paralitzats quatre grans projectes que afectaven les Terres de l'Ebre (el Pla de Desenvolupament Agrari del delta de l'Ebre, la residència sanitària, el polígon industrial i el parador de turisme).

El parador, al turó de la Suda, i l'hospital, al turó del Sitjar, els dos acabats el 1976, són els equipaments més importants de Tortosa.

Aprofitant l'embranchida popular i el recolzament de les institucions cíviques (Cambra de Comerç, entitats agràries, col·legis professionals,...), els polítics locals es van abocar a fer gestions a Madrid i en poc temps van aconseguir —com una mena de compensació— desencallar els projectes esmentats. Les obres del parador van començar l'agost del 1972 i van quedar enllestides quatre anys després.

La inauguració oficial va ser dissabte, 4 de setembre del 1976, a càrrec del ministre d'Informació i Turisme, Andrés Reguera Guajardo, dirigent de

la democràcia cristiana, el sector més oberturista del govern de Suárez. Després de sopar, arran de la meua condició de corresponsal de *La Vanguardia* i la meua amistat amb Fernando Bau, vaig ser convidat a la sobretaula junt amb una dotzena de persones. El governador de Tarragona, Agustín Castejón, no fou cridat a seure i restava tot sol a la barra del bar; això sí, escoltant la conversa. Vam parlar obertament i vaig constatar que fins i tot un ministre del govern es movia en el terreny dels neguits i dubtes, i que les seues informacions respecte a la situació po-

lítica a Catalunya no eren massa afina-des. Al cap d'una estona, amb tota naturalitat vaig dir-li que m'havia d'absentar per anar a enganxar cartells anunciadors del primer míting socialista que se celebraria la mateixa setmana a Tarragona. Aquella nit empaperàrem Tortosa de cartells i, en especial, les cantonades per on havia de passar, l'endemà, la processó de la Cinta, de la qual Reguera seria pendonista. Al llevar-nos al matí, però, tots els cartells havien sigut arrancats. L'alcalde, manat pel governador Castejón, va ordenar que personal de neteja els retirés. Tot enfurismat, vaig pujar al Parador a veure el ministre queixant-me perquè els cartells tenien peu d'impremta i autorització municipal aleshores preceptiva: eren legals. Per a sorpresa meua, em va rebre. Va dir que no en sabia res i el vaig creure. Va manifestar estar dolgut pel fet, però que tingués paciència, que encara hauriem de veure més coses dels que volien impedir la transició democràtica. En qualsevol cas, el governador falangista fou cessat sense gaires consideracions en la primera reunió del consell de ministres després de celebrat el referèndum del desembre, que obria la porta a les eleccions del 15J del 77. ■